

Goran Ristanović – Rile

Goran Ristanovic, rođen 12. avgusta 1957 u Beogradu (otac Staniša, majka Milena), počeo da trenira 1972. godine u OKK Beogradu i za to je zaslužan Đole Popović. Išao u „Drinka Pavlović“ u Kosovskoj, osnovnu školu koja je dala četiri reprezentativca - Zorana Jovanovića, Danka Cvjetičanina, Zorana Radovića i Gorana Ristanovica.

Iz „Drinke“ se „spustio dve ulice niže“ u Petu beogradsku gimnaziju od 1972. do 1976. godine, posle koje je upisao Pravni fakultet. Diplomirao je 1983. godine.

Atipično za centar Beograda, gde nema baš nekih terena, ali bila je dobra sala u „Drinki Pavlović“ i u njoj košarkaška sekcija koju je vodio Vojislav Vezović. U toj sekciji Rile je bio jedini iz sedmog razreda, a „osmake“ je predvodio Tomke koji je u to doba već igrao u juniorima Zvezde. Po sopstvenom priznanju kada je došao među njih kao da je došao na Olimpijske igre. Počeo da igra za školu što su tada treneri mlađih selekcija pratili. Đole Popović ga je primetio i jedno pola godine ga ubeđivao da dođe na trening OKK Beograda.

Svake nedelje posle tih utakmica mu je zakazivao da dođe kod „Sporta“ na uglu Vlajkovićeve i Kosovske, a Rile je stalno vrdao. Igrao je fudbal, a i kasno je počeo da raste i sa samo 167 santimetara je počeo da trenira košarku. Seća se i tog prvog puta kad je Đole uspeo da ga odvede na trening. Išli su preko parka kod Skupštine, pa „Lejland“ autobusom do Šumica, jer su treninzi OKK Beograda bili u OŠ „Janko Veselinović“, iza hotela Srbija. Prvi put kad je otišao više nije nijedan trening preskočio. Tako je sve krenulo 1972. godine.

Posle samo tri godine treniranja, u sezoni 1975/76 je bio licenciran. Nije igrao, ali je bio licenciran. I to u generaciji Nika, Kvrge, Bude Marojevića,... Ponekad se malo skidao i za ubitačno „godište 55“ u kom su bili Žiža, Gavra, Vule, Đole Bosnić... Te godine je trenirao sa njima, igrao za juniore, a već sledeće 76/77 sam postao stalni prvotimac.

U tim prvim seniorskim danima mnogo mu je pomogao Žare Knežević, sa njim je napravio kopču. Gavra mu je bio par kad rade odbranu, a sa Žaretom je radio šut. U početku kad su odlazili na gostovanja, imali je poseban ritual sa Zaretom - morao je da ga gazi. Posle ručka bilo je obavezno spavanje, Giba (Rodoljub Milić) budi za utakmicu, a Rile odlazi u sobu kod Žareta. On već leži na podu, a Riletovo zaduženje jebilo da ga „gazi“, „skače“ po njemu da bi se razbudio i razmrdao da bi bolje igrao.

“Svi nosimo brojne uspomene, naročito pamtimo one duhovite. Tako smo prilikom jedne turneje u Nemačkoj spavali na Olimpijskom stadionu u Berlinu, sa nama je bio i Tvigi Ivković. Noću, dok smo spavali došla je ekipa predvođena Rajkom, Srejom i Miletom Simendićem, digla mi krevet i počela da me iznosi iz sobe sa namerom da me stave na centar terena”.

“Da se nisu zasmeli i Rajče izleto iz sobe uspeli bi. Slika u kojoj meni Rajče u sred hodnika kaže: „Šta to radiš?“. A ja, bunovan iz kreveta u šoku odgovaram: „Nemam pojma“. Zamislite, da su uspeli, kakva bi to scena bila - „budiš se na centru terena na Olimpijskom stadionu, ne znaš da li si u raj u paklu”.

OKK Beograd 1978 godina

Stoje: Djurić, Žižić, Marojević, Marković, Mićević, Bizjak, Nikolić
Čuče: Zupančić, Gavrilović, Simendić, Ristanović, Kvirgić

OKK Beograd 1979 godina

Stoje: Rajačić, Milić, Mićević, Marković, Vukićević, Djurić, Marojević, Žižić, Ivković,
Čuče: Nikolić, Šuvak, Ristanović, Radović, Simendić Zupančić, Marković

Zanimljivo je da nije igrao u mlađim reprezentativnim selekcijama, zbog povrede na poslednjem meču pred takmičenje nije zaigrao za mladu reprezentaciju. U dresu sa državnim grbom igrao je četiri meča na Balkanijadi u Skoplju na kojoj je Jugoslavija osvojila zlatnu medalju.

Goran Ristanovic je igrao od 1976 do 1981 godine u OKK Beogradu, da bi na kratko otisao u Partizan za koji je navijao kao mali, gde provodi dve sezone.

1983 vratio u OKK Beograd gde ostaje do 1989 godine, (sa jednogodišnjom pauzom zbog služenja vojnog roka) kada završava igracku karijeru. Proveo je 11 seniorskih sezona u OKK Beogradu, odigrao 216 seniorskih utakmica, postigao 2.664 poena, sto ga svrstava na deveto mesto najboljih strelaca OKK Beograda svih vremena.

“Među upečatljivim uspomnama su i letnje turneje, po završetku lige. Te turneje su bile strašne, trajale su po tri nedelje. Na primer samo po Siciliji, pre podne se kupamo, uveče utakmica. Domaćini postavljaju teren i pokretne tribine na sred trga iz 13. veka i tu se igra. Veselo živopisno sećanje, koje ne bleđi“.

Po završetku karijere zapošljava se u Partizanu gde radi do 1992 u sektoru marketinga. Posle Partizana bavio se ugostiteljstvom – vodio lokale Mariki i Pingvin, od 1998. do 2000. povratak u kosarku kao direktor KK Beobanka, a od 2000. do danas je vlasnik menadžerske agencija Olsta i zastupa kosarkase.

“OKK Beograd je klub u kome sam ponikao i prema kome imaš posebnu emociju. OKK Beograd ima veliku tradiciju, ima legende, ima dusu, ima velicinu, OKK Beograd se jednostavno voli. Svi koji smo nekada bili deo kluba smo prilično vezani. Lično, najviše se družim sa Miletom Simendićem, dan danas idemo u ribolov zajedno“.

